

At formidle sandheden til nutiden

"Derfor vil jeg til stadighed minde jer om dette, selv om I godt ved det og står fast i den sandhed, som er hos jer" (2 Pet 1,12).

Hovedtanke

Sandheden til nutiden er ikke ny, men alligevel højaktuel. Den gælder alle mennesker uden undtagelse.

Introduktion

"Ikke, at vi allerede ved alting eller ser alting klarere, at vi er klogere end folk omkring os.

Ikke, at vi for længst står hævet over enhver tvivl. Nej, hvad vi har at sige, er noget helt andet og meget mere.

Ikke, at vores kærlighed får alt andet til at blegne, ikke, at ingen af os står i fare for at snuble, eller at vi er bedre end alle andre mennesker i verden. Nej, vi er ikke bedre, men vi har det bedre.

Ikke, at vi som de første er ankommet til himlen, ikke, at vi er vejen og døren til Gud, ikke, at nogen bør følge os eller tjene os. Nej, hvis nogen bør tjene og hjælpe, så er det os.

At Jesus er den herre, der drager os til sig på trods af tvivl, svagheder og spørgsmål. At han kalder enhver og har omsorg for alle – det er, hvad vi bør fortælle" (Manfred Siebald, *Leben aus der Quelle*, 104).

"Til alle, der tager imod Jesus, taler korset fra Golgata: Se værdien af ethvert menneske. 'Gå ud i al verden og prædik evangeliet for hele skabningen' (Mark 16,15). Intet skal hindre dette arbejde ... Den kærlighed, som Jesus har vist mennesker gennem sit offer for deres frelse, vil drive hans tilhængere. Kristus antager med glæde alle, der overgiver sig til ham ... Tal om det, bed om det, syng om det, fyld verden med budskabet om hans sandhed" (Ellen White, *Counsels for the Church*, 58f).

Styrket i sandheden

2 Pet 1

Studér v. 12 ud fra hele kapitlets sammenhæng. Benyt forskellige oversættelser. Hvad mener forfatteren med "den sandhed, som er hos jer"?

Baggrund

I sit pastoralbrev "til dem, der ved vor Guds og frelsers, Jesu Kristi, retfærdighed har fået den samme dyrebare tro som vi" (v. 1) er det apostlens anliggende at styrke de kristne i troen og hjælpe til, at de bevarer håbet om opfyldelsen af de "store, dyrebare løfter" (v. 4) – nemlig håbet om "nye himle og en ny jord" (3,13) – levende og i frisk erindring.

V. 12 beskriver troens indhold som den sandhed, der er til stede hos jer (ordret). Med andre ord: Det er evangeliets sandhed, som de allerede kender, fordi den er blevet forkyndt for dem af apostlene (3,1-2). Denne sandhed skal de holde fast ved også efter apostlenes død (v. 14-15; sml. 3,2).

Til fordybelse

Det kristne fremtidshåb bygger blandt andet på den kendsgerning, at de gammeltestamentlige profeters løfter vedrørende Messias' komme er blevet opfyldt i Jesus Kristus. På Forklarelsens Bjerg viste Jesus sig i sin herlighed (v. 16-18; sml. Matt 17,1-9 og paralleller). Desuden bygger håbet på de profetiske forudsigelser vedrørende "døren til det evige rige" (v. 11), der viser de troende vejen som en lampe i mørket (v. 19-20).

På den ene side betegner udtrykkene *tro* og *sandhed* i Bibelen det personlige forhold mellem mennesker og Gud, som viser sig i *tillid* og *pålidelighed*. Men samtidig har udtrykkene en indholdsmæssig bestanddel, der angiver årsagen til denne tillid og troværdighed: *erkendelsen* af Gud/Kristus og hans frelsergerning (1.2.3.5.8; 3,18).

Til eftertanke

Hvad er blevet værdifuldt og dyrebart for mig i min tro (v. 1)?

EKSKURS

"Den nærværende sandhed"

Historisk set

I begyndelsen var dette udtryk for adventister betegnelsen for bibelske profetier, som gik i opfyldelse for øjnene af dem, som tydede samtiden og var aktuelle og væsentlige. I forbindelse med adventismens nye fokus på Kristi retfærdighed i 1880'erne, benyttedes udtrykket også for at betegne hele evangeliet, som indbefatter såvel grundlæggende kristne sandheder som adventistisk særstof. Under alle omstændigheder var den nærværende sandhed aktuel, uanset om den blev forstået som apokalyptisk tydning af tidens tegn eller som kulturrelevant hhv. kulturkritisk budskab i tiden.

Teologisk set

Sandheden til nutiden er en *relevant* sandhed. Den er højaktuel og af stor betydning for nutidens kultur og samfund, som vi er en del af.

Sandheden til nutiden er en *livsvigtig* sandhed. Den gør en stor forskel i såvel den enkeltes liv (mening, livsstil) som i samfundet som helhed. Hvis man ignorerer den, kan det få drastiske konsekvenser for både det nuværende og det evige liv.

Sandheden til nutiden er en *eviggyldig* sandhed. Den udspringer af guddommelig åbenbaring og ikke af menneskelig visdom. Den er ikke en moderne opfindelse, men forankret i Skriften. Den er ikke uvæsentlig, tværtimod.

Sandheden til vores tid er ikke en uforanderlig ting, der kan konserveres én gang for alle. Erkendelse øges, fornyes og viser sit værd ved at blive givet videre. Derfor må menigheden til stadighed spørge ind til menneskers egentlige behov og finde relevante, evangeliske svar.

Sandheden til vores tid kan ikke ignoreres uden konsekvenser. Det kunne føre til, at menigheden mister substans og realitetssans. Derfor må menigheden til stadighed søge den nærværende sandhed, finde den og vidne om den i ord og gerning, i prædikener og livsførelse.

Sandheden til vores tid kan ikke erstattes af noget andet. Der findes ikke nogen ligeværdig erstatning for den. Hverken menigheden eller verden kan undvære den. Derfor må menigheden stå fast i den sandhed, den har fundet, og vokse i den.

Iflg. Rolf J. Pöhler, "Wahrheit für heute", *AdventEcho*, April 2006, 12).

Hvad det til syvende og sidst kommer an på

Præd 12,13-14
1 Kor 6,19-20

**Hvad anser Prædikerens for at være "enden på sagen"? [1948-overs.]
Hvordan kan troende "ære Gud" i hverdagen?**

Baggrund

Oldtidens visdomslitteratur beskæftiger sig med tidligere generationers livserfaringer og gengiver dem i fortættet form som indsigter og gode råd, for at de kan være til gavn for kommende generationer. Det samme gælder for Ordsprogenes Bog og Prædikerens Bog i Det Gamle Testamente.

Prædikerens Salomo beskæftiger sig udførligt med 1) tilværelsens tomhed, 2) forholdet mellem livslyst og guds frygt, 3) visdom i tilværelsen og 4) livets korthed. Ved afslutningen af sine praktisk-filosofiske overvejelser udtrykker han sin konklusion ved hjælp af nogle få sætninger (v. 13-14).

For Prædikerens er guds frygten den vigtigste livsindstilling. Den kommer til udtryk ved at gøre Guds vilje. Mennesket er ansvarlig for sine handlinger over for Gud. Det gælder ikke bare for de fromme, men for *alle mennesker*. I *regnskabet's time* vil det vise sig, om ens liv har været vellykket.

Til fordybelse

Den, der viser Gud ære, vil også værdsætte sig selv. For Gud vil bo i os som i et tempel. Som vores skaber opfatter han os som sin ejendom. Som vores frelser har han betalt en høj pris for os. Deraf følger: "Ær derfor Gud med jeres legeme!" (1 Kor 6,20).

Til anvendelse

I et samfund, der forlanger "brød og cirkus", og hvis medier uafbrudt leverer "sex and crime", udgør kristne en vigtig modpol. Deres værdibaserede og fremtidsorienterede livsstil er et tiltrækkende alternativ til det nydelsessyge forbrugersamfund, der ikke føler sig ansvarlig over for nogen overordnet autoritet.

Et evigt evangelium

Rom 1,16-17;
2,16
Åb 14,6-11

Hvad menes med det "evige" evangelium?

I hvilket forhold står det til det evangelium, som Jesus og apostlene prædikede efter opstandelsen?

Baggrund

Mens forkyndelsen af evangeliet om "Guds rige" hos Matthæus, Markus og Lukas betyder, at Riget er *komet nær* med Jesus af Nazareth (Matt 4,23; Mark 1,14-15; Luk 8,1 m.fl.), fokuserer Paulus – foruden på den allerede skænkede retfærdighed ved troen på Jesus Kristus (Rom 1,16-17) – også på den kommende dom (Rom 2,16). Den *fuldender* Guds frelsesplan, idet hans herredømme genoprettes og anerkendes i hele verden.

Johannes' Åbenbaring forudsætter kendskab til Jesu frelsergerning på korset og Guds riges eksistens (1,5; 5,6.9; 12,10) og retter blikket mod de afgørende, afsluttende begivenheder i den store strid: Babylons og den sataniske treenigheds endeligt samt det ny Jerusalem, de frelstes evige hjem (kap. 21ff).

Til fordybelse

Ordet 'evangelium' forekommer kun én gang i Johannes' Åbenbaring, og det er med ubestemt artikel i 14,6: "et evigt (det vil sige eviggyl-digt) evangelium". Sammenhængen i kapitlet gør det klart, hvad der menes: *dommens time*, henholdsvis jordens høst (v. 7.15), Babylons fald (v. 8-11) og de troendes endelige frelse fra døden (v. 12-13).

Til anvendelse

At domsbudskabet i virkeligheden er et frelsesbudskab ses af, at overvindelsen af babylonisk tyranni – uret, vold, forfølgelse, hovmod, gudsbespottelse – er forudsætningen for, at *de hellige* arver riget (5,10; 19,6-9; 21-22). Uden Jesu genkomst i herlighed ville evangeliets budskab om frelsen til verden være en ufuldendt symfoni. "En Kristus-tro uden forventning om hans genkomst (*parusi*) kan sammenlignes med en trappe, der ikke fører nogen steder hen, men ender i et tomrum" (Emil Brunner).

Til eftertanke

"Kom, du kære yderste dag!" (Martin Luther)

Herrens dag – 1

Luk 17,24
Åb 1,7-10;
14,14-20

Hvad henviser udtrykket "Herrens dag" til?

På hvilken måde er det en sandhed til nutiden?

Baggrund

At visionerne i Johannes' Åbenbaring især retter den trængte menigheds blik imod Kristi genkomst, fremgår allerede af de indledende vers. Bogen vil vise, "hvad der snart skal ske" (v. 1). "Se, han kommer med skyerne" (v. 7). Nogle fortolkere formoder, at også v. 10 har dette fokus, idet verset kan oversættes, så synets indhold afspejler dommens dag: "Jeg blev grebet af Ånden angående Herrens dag." Også i 6,17 ("deres vredes store dag") og 16,14 ("Gud den Almægtiges store dag") har man Jesu genkomst for øje. Den bringer den endelige befrielse!

Til fordybelse

Allerede profeterne under den gamle pagt benyttede udtrykket Herrens dag for at pege på dommen, som Herren vil holde over folket, henholdsvis alle folk (Joel 1,15; 2,1.11; 3,4; Amos 5,18-20; Sef 1,7.14-18; 2,1-3; Mal 3). Også Det Nye Testamente benytter udtrykket i den betydning (Luk 17,24; ApG 2,20; 1 Kor 1,8; 5,5; 2 Kor 1,14; Fil 1,6.10; 2,16; 1 Thess 5,2; 2 Thess 2,2; 2 Pet 3,10; Hebr 10,25). Der kan ikke være tvivl om, at Herrens dag er det ultimative tidspunkt, som verdenshistorien styrer hen imod. Den bliver det afgørende vendepunkt fra den gamle til den nye, evige æra.

Til anvendelse

Det er ikke kun Jesu menighed, der venter med længsel på befrielsens dag – der er millioner af mennesker, der længes efter en verden med fred, retfærdighed og frihed til alle, hvor der ikke længere findes uret, diktatur, udnyttelse, misbrug, tortur m.m. Først med altings genoprettelse (ApG 3,21) vil det nagende spørgsmål om Guds retfærdighed og godhed få et tilfredsstillende svar. Menneskehedens turbulente historie med dens ufatteligt mange vildfarelser og afgrunde finder endelig sin afslutning i et altomfattende shalom.

Til eftertanke

Kan jeg videregive englens budskab om dommen som et evangelium, der kan sprede mod og håb?

Herrens dag – 2

1 Mos 2,1-3
Es 58,13
Mark 2,28

Hvilket forhold er der mellem sabbatten og evangeliet?

Hvordan kan det tydeliggøres i måden at holde sabbat på?

Baggrund

Det er ikke kun den sidste dag i historien (Joh 6,39; 1992-oversættelsen siger den *yderste*), der betegnes som Herrens dag. Det gør sabbatten også, den sidste dag i skabelsen. I Esajas' Bog kalder Gud dagen for "min hellige dag" (Es 58,13). Senere kaldte Jesus sig "herre over sabbatten" (Mark 2,28).

Til fordybelse

Det er gængs bibelsk trospraksis at tilbede Skaberens. Uden sin skaberkraft og den dermed forbundne kreative lyst til at ville skabe ville Gud være overflødig. At verden skulle være opstået af sig selv, var utænkeligt for datidens mennesker – og sådan er der stadig mange, der har det.

Modsat har de moderne teorier, hvorefter verden skulle være opstået og have udviklet sig uden designer bag, ført til en erosion af troen på Gud, og det har haft enorme indirekte følger i det 20. årh. Set i det perspektiv er sabbatten et sundt og gavnligt alternativ. Tilbedelse af Skaberens er det væsentligste motiv i buddet om sabbathelligholdelse (2 Mos 20,8-11). I den anden version af de 10 bud understreges dens vidtrækkende, sociale funktion (5 Mos 5,12-15).

Til anvendelse

At praktisere sabbatshvilen ifølge Guds plan, i de 10 buds ånd og efter Jesu forbillede, vil være et synligt udtryk for evangeliet om en nådig Gud, som kærligt viser omsorg for sin skabning, befrier den fra det, der binder og fører den ind til hvilen (Hebr 4,9-11). Det guddommelige (til)bud vedrørende Herrens dag er stadig en vigtig og glædelig nyhed både for den enkelte og for samfundet. Det beriger livet og giver det dybde.

Resumé

Sandheden til nutiden peger på Gud som verdens skaber og oprettholder, frelser og fuldender.

Spørgsmål til drøftelse

Indledende spørgsmål	1. Hvilken sandhed er af den allerstørste betydning for jeres liv og måde at tænke på?
Supplerende spørgsmål	2. Hvor stor efterspørgsel er der – efter jeres vurdering – efter denne sandhed i samfundet og i verden i dag?
2 Pet 1,12	3. Læs teksten i flere forskellige oversættelser

Hvad er troens sandhed for Peter?

Hvad mener I først og fremmest følgende udtryk betyder: "Den sandhed, som er hos jer" ["sandheden, som I nu har forstået den", Bibelen på hverdagsdansk]? |
| Præd 12,13-14 | 4. Hvad var "det hele" for Prædikereren?

Hvad kommer det an på her i livet – efter jeres mening? |
| Rom 1,16-17; 2,16 | 5. Hvilket evangelium forkyndte Paulus?

Hvor aktuelt er hans budskab i dag? |
| Åb 14,6-7.12 | 6. Hvad indeholder "det evige evangelium"?

Hvilken rolle spiller Herrens dag i den forbindelse? |
| Afsluttende spørgsmål | 7. Hvad motiverer jer til hhv. afholder jer fra bevidst at videregive dette gode budskab til andre? |